ବି. କେ. କର

ବନାମ

ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ମାନ୍ୟବର ମୁଖ୍ୟ ବିଚାରପତି ଏବଂ ତାଙ୍କ ସାଥୀ ବିଚାରପତିମାନେ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ

(କେ. ସୁବା ରାଓ, ରଘୁବର ଦୟାଲ ଏବଂ ଜେ. ଆର. ମୁଧୋଲକର, ବିଚାରପତିମାନେ ।)

ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅବମାନନା- ଉଚ୍ଚତର ନ୍ୟାୟାଳୟର ଆଦେଶ- ଅଧସ୍ତନ ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ବିଧିବଦ୍ଧ ଭାବେ ସୂଚିତ କରାଯାଇନାହିଁ – ଆଦେଶର ବିପରୀତ ଅଧସ୍ତନ ନ୍ୟାୟାଳୟ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି – ଯଦି ଅବମାନନାରେ ଦୋଷୀ – କାର୍ଯ୍ୟ ପଦ୍ଧତି – ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଅବମାନନା ପାଇଁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ- ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ମୁଖ୍ୟ ବିଚାରପତି ଏବଂ ବିଚାରପତିମାନଙ୍କୁ ଆବେଦନରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ କରାଯିବା ଉଚିତ କି ନାହିଁ ।

ଆବେଦନକାରୀ, ଜଣେ ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ଏକ ଆଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ, ଜି ନାମକ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଅକ୍ଟୋବର 14, 1955 ମସିହାରେ କିଛି ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ଦଖଲରେ ଦିଆଯାଇଥିଲା । 1957 ମସିହା ଅଗଷ୍ଟ 27 ତାରିଖରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ପୁନରୀକ୍ଷଣ ଦ୍ୱାରା ଏହି ଆଦେଶକୁ ବାତିଲ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ପ୍ରତିବାଦୀ ପକ୍ଷ ଏସ୍, ପୁନର୍ବାର ଦଖଲ ନେବା ପାଇଁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ନଭେମ୍ବର 20, 1957 ମସିହାରେ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ । ଜି ଏହାର ପୂର୍ବ ଆଦେଶ ସମୀକ୍ଷା ପାଇଁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ନଭେମ୍ବର 25, 1957 ମସିହାରେ ଆବେଦନ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ସ୍ଥଗିତାଦେଶ ମଞ୍ଜୁର କରାଯାଇଥିଲା । ନଭେମ୍ବର 26, 1957 ରେ, ଏକ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଦସ୍ତଖତ ଥିବା ଏକ ଆବେଦନ ଏବଂ ବିନା ସତ୍ୟପାଠ ସହିତ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଖରେ ଆଗତ କରାଯାଇ କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନକୁ ସ୍ଥଗିତ ରଖିଥିଲେ । ଏହି ଆବେଦନ ସହିତ ଏକ ତାର ବାର୍ତ୍ତା ଓକିଲଙ୍କୁ ସମ୍ବୋଧନ କରି ସଂଲଗ୍ନ କରାଯାଇଥିଲା, ଯିଏକି ଜି ଙ୍କ ଓକିଲଙ୍କ ନୁହଁନ୍ତି । ଆବେଦନକାରୀ ଏହି ଆବେଦନ ଉପରେ ଏବଂ ତାର ବାର୍ତ୍ତା ଉପରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ମନା କରିଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ନଭେମ୍ବର 27, 1957 ମସିହାରେ, ସେ ଏକ ଆଦେଶ ପାରିତ କରି S ଙ୍କ ଆବେଦନକୁ ପୁନରୁଦ୍ଧାର ପାଇଁ ଅନୁମତି ଦେଇଥିଲେ । ନଭେମ୍ବର 28, 1957 ମସିହାରେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆଦେଶର ଏକ ନକଲ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏହା ପରେ ପୁନଃଦଖଲ ପାଇଁ ରିଟ୍ ଜାରି କରାଯାଇ ନଥିଲା । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନକୁ ସ୍ଥଗିତ ରଖିଥିବା ବେଳେ ନଭେମ୍ବର 27 ତାରିଖରେ ପୁନରୁଦ୍ଧାର ପାଇଁ ଆଦେଶ ପାରିତ କରିଥିବାରୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଅଦାଲତ ଅବମାନନା

ପାଇଁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିଥିଲେ । ଆବେଦନକାରୀ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ମୁଖ୍ୟ ବିଚାରପତି ଏବଂ ବିଚାରପତିମାନଙ୍କୁ ଉତ୍ତରଦାତା ଭାବେ ସାମିଲ କରିଥିଲେ ।

ବିଚାରକରାଯାଇଛି ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ଅଦାଲତ ଅବମାନନା ମାମଲାରେ ଦୋଷୀ ନୁହଁନ୍ତି । ଏକ ଅଧସ୍ତନ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅବମାନନା ମାମଲାରେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ଏହା ପ୍ରମାଣିତ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ଯେ ଏହାର ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆଦେଶ ବିଷୟରେ ଜ୍ଞାନ ଥିଲା ଏବଂ ଜାଣିଶୁଣି ଏହାକୁ ଅମାନ୍ୟ କରିଥିଲେ । ଅଧିକୃତ ଏବଂ ଅନ୍ୟକୌଣସି ପ୍ରାମାଣିକ ଉତ୍ସରୁ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥିବା ଆବଶ୍ୟକ । ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଆବେଦନକୁ ତଥା ତାର ବାର୍ତ୍ତାକୁ ଅଣଦେଖା କରିବାର ଅଧିକାର ଥିଲା । ଓଡ଼ିଶା ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ ଅବମାନନା ମାମଲାରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ମୁଖ୍ୟ ବିଚାରପତି ଏବଂ ବିଚାରପତିମାନଙ୍କୁ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ କରାଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ଏବଂ ଏପରି କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର ଶୀର୍ଷକ "ପୁନଃ..... ଅଭିଯୁକ୍ତ ଅବମାନନାକାରୀ" ହେବା ଉଚିତ ।

ଫୌଜଦାରୀ ଆବେଦନ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର : ଫୌଜଦାରୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 58/1959

ନଭେମ୍ବର 7, 1958 ମସିହାରେ ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ମୂଳ ଫୌଜଦାରୀ ବିବିଧ ମାମଲା ସଂଖ୍ୟା 8/1958 ରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଏହି ଆବେଦନ ଆସିଛି ।

ଏ. ଭି. ବିଶ୍ୱନାଥ ଶାସ୍ତ୍ରୀ, ଏଚ. ଆର. ଖାନ୍ନା ଏବଂ ଟି. ଏମ. ସେନ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ।

ଏଚ୍. ଏନ୍. ସାନ୍ୟାଲ୍, ଭାରତର ଅତିରିକ୍ତ ସଲିସିଟର୍-ଜେନେରାଲ୍, ବି. ଏମ୍. ପଟ୍ଟନାୟେକ, ଏସ୍. ଏନ୍. ଆଣ୍ଡଲେ, ଜେ. ବି. ଦାଦାଚାଞ୍ଜି ଏବଂ ରାମେଶ୍ୱର ନାଥ, ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 1 ପାଇଁ

1961 ମାର୍ଚ୍ଚ 14 । ଅଦାଲତର ରାୟ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ମୁଧୋଲକରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା - ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଏହି ଆବେଦନରେ, ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଅଦାଲତ ଅବମାନନା ମାମଲାରେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଥିବା ଆବେଦନକାରୀ ତାଙ୍କ ଦଣ୍ଡାଦେଶକୁ ଆପତ୍ତି କରିଛନ୍ତି । ଏହି ଆବେଦନ ସହିତ ଫୌଜଦାରୀ ଆବେଦନ 2/1960 ରେ ଅନ୍ୟ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ସେହି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଅଦାଲତ ଅବମାନନା ପାଇଁ ପାଇଥିବା ଦଣ୍ଡାଦେଶ ବିରୋଧରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ମୁଖ୍ୟ ବିଚାରପତି ଏବଂ ଅନ୍ୟ ବିଚାରପତିମାନଙ୍କୁ ପକ୍ଷଭୂକ୍ତ କରିଛନ୍ତି । ଏକ ସୀମିତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ଉପସ୍ଥିତି ହୋଇଥିବା ବିଦ୍ୱାନ ଅତିରିକ୍ତ ସଲିସିଟର ଜେନେରାଲ ଏକ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉଠାଇଛନ୍ତି ଯେ ଏହିପରି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ମୁଖ୍ୟ ବିଚାରପତି ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ବିଚାରପତିମାନଙ୍କୁ ପକ୍ଷ କରିବା ଆଦୌ ଆବଶ୍ୟକ ନୁହେଁ । ସେ ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି ଯେ ଇଂଲଣ୍ଡରେ ସମସ୍ତ ଅବମାନନା ମାମଲା କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର ସାଧାରଣ ଶୀର୍ଷକ ହେଉଛି "ପୁନଃ... (ଏହିପରି ଏବଂ ଏହିପରି)", ତାହା ହେଉଛି ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ଯାହାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଅବମାନନା ପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଏ । ତାଙ୍କ ମତରେ, ଅପିଲରେ ମଧ୍ୟ ସମାନ କାର୍ଯ୍ୟ ପଦ୍ଧତି ଅନୁସରଣ କରାଯାଇଥାଏ । ତଥାପି, ଆମେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିବା ଉଚିତ ଯେ ଭାରତର ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅବମାନନା ପାଇଁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହେବା ସହିତ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ ଆବେଦନରୁ ଗୁପ୍ତ ପରାମର୍ଶ ପରିଷଦକୁ ଦିଆଯାଇଥିବା

ଆବେଦନରେ, ମୁଖ୍ୟ ବିଚାରପତି ଏବଂ ସମ୍ପୃକ୍ତ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ବିଚାରପତିମାନଙ୍କୁ ଉତ୍ତରଦାତା କରାଯାଇଛି । *ଆମ୍ବାର୍ଡ ବନାମ ଆଟର୍ଣ୍ଣି-ଜେନେରାଲ୍ ତ୍ରିନିଦାଦ ଏବଂ ଟୋବାଗୋ ପାଇଁ* ([1]) ମାମଲାରେ ଆମେ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲୁ ଯେ ଆଟର୍ଣ୍ଣି ଜେନେରାଲଙ୍କୁ ଏହି ଆବେଦନରେ ରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା । ବିଦ୍ୱାନ ଅତିରିକ୍ତ ସଲିସିଟର ଜେନେରାଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉଠାଯାଇଥିବା ପ୍ରଶ୍ନଟି କିଛି ମାତ୍ରାରେ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ଆମେ ଭାବୁଛୁ ଯେ ଏହା ଉପରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବା ବାଞ୍ଛନୀୟ ।

ପ୍ରତ୍ୟେକ ମକଦ୍ଦମା କିମ୍ବା ଆବେଦନରେ ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ପ୍ରତିକାର ଦାବି କରନ୍ତି କିମ୍ବା ଯାହାଙ୍କୁ ପ୍ରତିକାର ଦିଆଯାଇଛି କିମ୍ବା ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କର ଦାବି କିମ୍ବା ଶୁଣାଣିର ଅଧିକାର ଅଛି ସେମାନଙ୍କୁ ନିଃସନ୍ଦେହ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଏହାର କାରଣ ହେଉଛି ନିର୍ଣ୍ଣୟ କିମ୍ବା ସେହି ମାମଲାର ଫଳାଫଳ ପ୍ରତି ସେମାନଙ୍କର ସ୍ୱତ୍ୱ ରହିଛି । କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ବିଚାରପତିମାନେ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଅବମାନନା ପାଇଁ ବିଚାର କରନ୍ତି ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରନ୍ତି, ସେମାନେ କେବଳ ଏକ ମାମଲାର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଅନ୍ତି ଏବଂ ସେ ଯାହା ହେଉ ଜଣେ ମକଦ୍ଦମାକାରୀ ଅନ୍ତିମ ଫଳାଫଳ ପ୍ରତି କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଆଗ୍ରହୀ ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏକ ଅବମାନନା ମାମଲାରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ବିଚାରପତିଙ୍କ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ସେହି ବିଚାରପତିମାନଙ୍କ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ନିର୍ଣ୍ଣୟ ସେମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ମକଦ୍ଦମା, ପ୍ରାର୍ଥନା, ଆବେଦନ କିମ୍ବା ସନ୍ଦର୍ଭ ରୂପରେ ଆସିଥାଏ । ଯେହେତୁ ଏହା ହେଉଛି ପ୍ରକୃତ ସ୍ଥିତି, ଆମେ ଭାବୁ ଯେ ଭାରତରେ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ ପଦ୍ଧତି ପାଇଁ କୌଣସି ପ୍ରଚଳିତ ନ୍ୟାୟତଃ ସମର୍ଥନ ନାହିଁ । ଆଜି, ଏବଂ ଯାହା ଏକ ଶତାବ୍ଦୀରୁ ଅଧିକ ସମୟ ଧରି ପ୍ରଚଳିତ ରହିଛି, ଏକ ଅବମାନନା ମାମଲାରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ନିର୍ଣ୍ଣୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଆବେଦନ କରିବାକୁ ମୁଖ୍ୟ ବିଚାରପତି ଏବଂ ବିଚାରପତିମାନଙ୍କୁ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ କରିବା । ଆମେ ସୂଚାଇ ପାରିବା ଯେ ମୁଖ୍ୟ ବିଚାରପତି ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ବିଚାରପତିମାନଙ୍କୁ ଆଇନଗତ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ କିମ୍ବା ଉପଯୁକ୍ତ ନୁହେଁ ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେମାନଙ୍କ ବିରୋଧରେ କିଛି ପ୍ରତିକାର ଦାବି କରାଯାଇ ନାହିଁ । ଏକ ଅବମାନନା ମାମଲାରେ ମୁଖ୍ୟ ବିଚାରପତି ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ବିଚାରପତିଙ୍କ ବିରୋଧରେ ପ୍ରତିକାର ଦାବି କରିବାର କୌଣସି ପ୍ରଶ୍ନ ନାହିଁ । ତେଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନର ପ୍ରଥାକୁ ବନ୍ଦ କରାଯିବା ଉଚିତ ଏବଂ ଏହା ପରିବର୍ତ୍ତେ, ଇଂଲଣ୍ଡ ପରି, ଏହିପରି କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର ଶୀର୍ଷକ "ପୂନଃ ... ... (ଅଭିଯୁକ୍ତ ଅବମାନନାକାରୀ)" ହେବା ଉଚିତ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ ଏହି ମାମଲାର ଗୁଣବତ୍ତା ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ଦେଉଛୁ । ଆବେଦନକାରୀ 1957 ମସିହାରେ ଢେଙ୍କାନାଲରେ ଉପ-ପ୍ରଭାଗୀୟ ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ୍ ଥିଲେ । ତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଏକ ଫୌଜଦାରୀ ମାମଲାରେ, ଫୌଜଦାରୀ କାର୍ଯ୍ୟବିଧି ସଂହିତା ଧାରା 522 ଅଧୀନରେ ଢେଙ୍କାନାଳର ତୃତୀୟ ଶ୍ରେଣୀ ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ୍ ଆଦେଶ ପାରୀତ କରି ଗୋଲାମ ମହମ୍ମଦ ନାମକ ଜଣେ ଅଭିଯୋଗକାରୀଙ୍କୁ କିଛି ସମ୍ପତ୍ତି ଦଖଲ ଦେଇଥିଲେ । ପ୍ରକୃତରେ ଏହି ଆଦେଶ ଅକ୍ଟୋବର 14, 1955 ମସିହାରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଥିଲା । ଏହା ଅତିରିକ୍ତ ଜିଲ୍ଲା ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ଏହି ଆବେଦନରେ ଏହାକୁ ଅନୁମୋଦନ କରାଯାଇଥିଲା । ତେବେ ଅଗଷ୍ଟ 27, 1957 ମସିହାରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହାକୁ ପୁନରୀକ୍ଷଣରେ ରଦ୍ଦ କରାଯାଇଥିଲା । ସରିଫ୍ ବେଗ୍ ନାମରେ ଜଣେ ପ୍ରତିବାଦୀ ଏହାପରେ 20 ନଭେମ୍ବର,

([1]) (1936) A.C. 322.

1957 ମସିହାରେ ପୁନଃ ଦଖଲ ପାଇଁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଏକ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ । ଏହି ଆବେଦନକୁ ଗୋଲମ୍ ମହମ୍ମଦ ବିରୋଧ କରିଥିଲେ । ନଭେମ୍ବର 21, 1957 ମସିହାରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହାର ଶୁଣାଣି ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ନଭେମ୍ବର 23, 1957 ମସିହା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆଦେଶକୁ ସଂରକ୍ଷିତ ରଖାଯାଇଥିଲା । ସ୍ୱଷ୍ଟତଃ ଆଦେଶ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ ମାମଲା ନଭେମ୍ବର 27, 1957 କୁ ମୁଲତବୀ ରଖାଯାଇଥିଲା । ସେହି ଦିନ ଆବେଦନକୁ ମଞ୍ଜୁର ଦିଆଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଡିସେମ୍ବର 2, 1957ମସିହା ସୁଦ୍ଧା ଅନୁପାଳନ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଥିଲା ।

ଏହି କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଚାଲିଥିବା ସମୟରେ, ଅଭିଯୋଗକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଏହାର ପୂର୍ବ ଆଦେଶକୁ ସମୀକ୍ଷା ପାଇଁ ଏକ ଆବେଦନ କରାଯାଇଥିଲା । ନଭେମ୍ବର 25,1957 ତାରିଖର ଆଦେଶ ଅନୁସାରେ ଏହି ଆବେଦନ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ପି. ଭି. ବାଲକ୍ରିଷ୍ଣ ରାଓ ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇଥିଲା । ସେ ଢେଙ୍କାନାଳର ଉପ ବିଭାଗୀୟ ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ୍ ମାମଲାର କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଉପରେ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ସ୍ଥଗିତାଦେଶ ମଧ୍ୟ ଦେଇଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ଉକ୍ତ ଆଦେଶ ତାରବାର୍ତ୍ତା ଦ୍ୱାରା ଉପ ବିଭାଗୀୟ ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟଙ୍କୁ ଜଣାଇବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇନଥିଲେ । ନଭେମ୍ବର 26, 1957 ମସିହାରେ ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟଙ୍କ ନିକଟରେ ଏକ ଅସ୍ୱଷ୍ଟ ଦସ୍ତଖତ ଥିବା ଏକ ଆବେଦନ କରାଯାଇଥିଲା, ଯେଉଁଥିରେ ଅନ୍ୟ ବିଷୟଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ, ଏହା କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ "ଏହି ଆବେଦନଟି ଗ୍ରହଣ ଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ କାରଣ ଉତ୍ତରଦାତା ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ପୁଣିଥରେ ମାନ୍ୟବର ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ପାଖକୁ ଯାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ଏହା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଛି ଯେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପୁନରୀକ୍ଷଣର ସମାଧାନ ନହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପରବର୍ତ୍ତୀ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ସ୍ଥଗିତ ରଖିବା ଉଚିତ । "ସ୍ୱଷ୍ଟତଃ, "ପ୍ରତିବାଦୀ" ଦରଖାସ୍ତକାରୀ ନିଜକୁ ବୁଝାଇଥିଲେ ଏବଂ "ପୁନରୀକ୍ଷଣ" ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ସମୀକ୍ଷା ଆବେଦନକୁ ବୁଝାଇଥିଲେ । ଏହି ଆବେଦନ ସହିତ ଅଭିଯୋଗକାରୀ ଢେଙ୍କାନାଳର ଓକିଲ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ନୀଳକାନ୍ତ ମିଶ୍ରଙ୍କୁ ସମ୍ବୋଧିତ କରି ଏକ ତାର ବାର୍ତ୍ତା ଦାଖଲ କରି କହିଥିଲେ ଯେ "ଗୋଲମ ମହମ୍ମଦଙ୍କ ମାମଲାର ପରବର୍ତ୍ତୀ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନକୁ ସ୍ଥଗିତ ରଖାଯାଇଛି,-ରାମ" । "ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟଙ୍କ ଆଦେଶ ପତ୍ରରୁ ଏହା ଜଣାପଡ଼େ ନାହିଁ ଯେ ତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ଶ୍ରୀ ନୀଳକାନ୍ତ ମିଶ୍ର ଅଭିଯୋଗକାରୀଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରିଥିଲେ । ତଥାପି, ଆମେ ଅନୁମାନ କରିବୁ ଯେ ସେ ଏପରି କରିଥିଲେ । ତଥାପି, "ରାମ" କିଏ ବୋଲି ସୂଚାଇବା ପାଇଁ କିଛି ନାହିଁ । କୌଣସି ସୂଚନା ନାହିଁ ଯେ ସେ ଓକିଲ ଥିଲେ ଯିଏ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ଅଭିଯୋଗକାରୀଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରିଥିଲେ । ଏହା ଜଣାପଡୁଛି ଯେ ନଭେମ୍ବର 25, 1957 ମସିହାରେ ଉପ ବିଭାଗୀୟ ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ୍ ତାଙ୍କ ମୁଖ୍ୟାଳୟ ବାହାରେ ଥିଲେ ଏବଂ ତେଣୁ ଦ୍ୱିତୀୟ ଅଧିକାରୀ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ତାଙ୍କ ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତନ ପରେ ଉପ ବିଭାଗୀୟ ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟଙ୍କ ପାଖରେ ଆଗତ କରାଯିବ । ଉପ ବିଭାଗୀୟ ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ୍ ଏହି ତାର ବାର୍ତ୍ତା ଉପରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ମନା କରିଦେଇଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଅଭିଯୋଗକାରୀଙ୍କ ଆବେଦନ ବୋଲି କୁହାଯାଉଥିବା ବିଷୟ ଉପରେ ନଭେମ୍ବର 27, 1957 ମସିହାରେ ନିମ୍ନଲିଖିତ ମନ୍ତବ୍ୟ ଦେଇଥିଲେ ।

"ତାର ବାର୍ତ୍ତା ନଥି ଉପରେ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ନିଆଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । "

ଏହାପରେ ସେ ପୁନରୁଦ୍ଧାର ପାଇଁ ବିରୋଧୀ ପକ୍ଷଙ୍କ ଆବେଦନ ଉପରେ ତାଙ୍କ ଆଦେଶ ଦେବାପାଇଁ ଅଗ୍ରସର ହୋଇଥିଲେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆଦେଶର ଏକ ନକଲ ନଭେମ୍ବର 28, 1957 ମସିହାରେ ଢେଙ୍କାନାଳରେ ଗ୍ରହଣ

କରାଯାଇଥିଲା । ସେହି ଦିନ ଉପ ବିଭାଗୀୟ ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ୍ ଅନୁପସ୍ଥିତ ଥିଲେ ଏବଂ ଦ୍ୱିତୀୟ ଅଧିକାରୀ ଆଦେଶନାମା ରେ ନିମ୍ନଲିଖିତ ମତ ଦେଇଥିଲେ ।

> "ତା 28-11-57 ମସିହାରେ ଏ. ଡି. ଏମ. ଙ୍କ ଡି. ଏସ. ସଂଖ୍ୟା 326 କୁ ଦେଖାଯାଇଛି । ଫୌଜଦାରୀ ବିବିଧ ମାମଲା ସଂଖ୍ୟା 90/57ରେ ମାନ୍ୟବର ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ପରବର୍ତ୍ତୀ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଉପରେ ସ୍ଥଗିତାଦେଶ ଦେଇଛନ୍ତି । ପରବର୍ତ୍ତୀ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନକୁ ସ୍ଥଗିତ ରଖାଯାଇଛି । ଏସ୍. ଡି. ଏମ ଙ୍କ ପାଖରେ ଉପସ୍ଥାପନ କରନ୍ତୁ । ପକ୍ଷମାନଙ୍କୁ ଅବଗତ କରାନ୍ତୁ ।

ଏହି ପୃଷ୍ଠାଙ୍କନ ପରେ ପୁନଃ ଦଖଲ ପାଇଁ କୌଣସି ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଜାରି କରାଯାଇ ନଥିଲା ଏବଂ ଏହିପରି *ସ୍ଥିତାବସ୍ଥାକୁ* ବଜାୟ ରଖାଯାଇଥିଲା ।

ଅଭିଯୋଗକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସମୀକ୍ଷା ପାଇଁ କରାଯାଇଥିବା ଆବେଦନ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଅଗଷ୍ଟ 18, 1957 ରେ ନଥି ଗୁଡ଼ିକର ଅନୁଧ୍ୟାନ ପରେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଅଗଷ୍ଟ 25, 1958 ରେ ଏକ ନୋଟିସ୍ ଜାରି କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ ଯେ କାହିଁକି ତାଙ୍କୁ ଅବମାନନା ପାଇଁ କାରାବଦ୍ଧ କରାନଯିବ । ଆବେଦନକାରୀ ଏକ ବିସ୍ତୃତ ବିବୃତିରେ ସମସ୍ତ ତଥ୍ୟ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିଥିଲେ ଏବଂ ଏହା ମଧ୍ୟ କହିଥିଲେ ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଆଦେଶ ଏବଂ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକୁ ଅବମାନନା କରିବା କିମ୍ବା ଅତିକ୍ରମ କରିବାର ତାଙ୍କର ସାମାନ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନଥିଲା ଏବଂ ସେ 27 ନଭେମ୍ବର, 1957ରେ ଆଦେଶ ପାରିତ କରିଥିଲେ କାରଣ ଅଭିଯୋଗକାରୀଙ୍କ ସ୍ଥଗିତାଦେଶ ଆବେଦନ ଏକ ସତ୍ୟପାଠ ସହିତ ନଥିଲା; କିମ୍ବା ଏହା ଅଭିଯୋଗକାରୀ କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ଓକିଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱାକ୍ଷରିତ ହୋଇନଥିଲା । ସେ ଆହୁରି କହିଥିଲେ ଯେ ତାଙ୍କୁ ଅବମାନନା ପାଇଁ ଦାୟୀ କରାଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ କାରଣ ତାଙ୍କର "ଉଚ୍ଚନ୍ୟାୟାଳୟରେ ବିଚାରାଧୀନ ମାମଲାର ସମାଧାନରେ ପ୍ରତିକୂଳ ପ୍ରଭାବ କିମ୍ବା ନ୍ୟାୟର ଗତିପଥକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିବାର କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନାହିଁ" ଏବଂ ସେ ଆହୁରି ମଧ୍ୟ କହିଛନ୍ତି ଯେ ସେ ତାଙ୍କ ସରକାରୀ କର୍ତ୍ତବ୍ୟକୁ ବିଶ୍ୱାସର ସହିତ ସମ୍ପାଦନ କରିଥିଲେ । ଶେଷରେ ସେ କହିଥିଲେ ଯେ ତାଙ୍କ ସ୍ପଷ୍ଟୀକରଣ ଉପରେ ବିଚାର କରିବାପରେ ଯଦି ଅଦାଲତ ତାଙ୍କ ଆଦେଶ ଅବମାନନା କରିଥିବା ଅଭିଯୋଗରେ ତାଙ୍କୁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରନ୍ତି, ତେବେ ସେ ଦୁଃଖ ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ ଏବଂ ସେ ଯାହା କରିଥିଲେ ସେଥିପାଇଁ କ୍ଷମା ମାଗିଥିଲେ । ଏହି କ୍ଷମା ପ୍ରାର୍ଥନାକୁ କେବଳ ଏକ ସର୍ତ୍ତମୂଳକ କ୍ଷମା ପ୍ରାର୍ଥନା ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏହାକୁ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇ ନଥିଲା । ଅଧସ୍ତନ ଅଦାଲତମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆଦେଶର ଅବମାନନା ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଆଇନର ବିସ୍ତୃତ ବିଚାରପରେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଉପ ବିଭାଗୀୟ ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟଙ୍କୁ ଏହି ମାମଲାରେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ 100/ ଟଙ୍କା ଜୋରିମାନା ଦେବାକୁ ଦଣ୍ଡାଦେଶ ଦେଇଥିଲେ । ସେହି ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅଭିଯୋଗକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିବା ସମୀକ୍ଷା ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରିଦେଇଥିଲେ ।

ଏକ ଅଧସ୍ତନ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଉପରିସ୍ଥ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଆଦେଶ ଅବମାନନା କରିଥିବା ଏବଂ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଅବମାନନା କରିଥିବା ଅଭିଯୋଗରେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହେବା ପୂର୍ବରୁ, ଏହା ଦର୍ଶାଇବା ଆବଶ୍ୟକ ଯେ ଅମାନ୍ୟତା

ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟମୂଳକ ଥିଲା । କୌଣସି ଆଦେଶ ଅବମାନନା କରିବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ଅନୁମାନ କରିବା ପାଇଁ କୌଣସି ସୁଯୋଗ ନାହିଁ ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅଭିଯୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତି ଆଦେଶ ବିଷୟରେ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଯଦି ଏକ ଅଧସ୍ତନ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଯାହା କରିଛନ୍ତି ତାହା ଏକ ଉପରିସ୍ଥ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଆଦେଶ ବିଷୟରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଜ୍ଞତା ଅଟେ, ତେବେ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ସେହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ଆଦେଶ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟମୂଳକ ଅମାନ୍ୟତା ନୁହେଁ ଏବଂ ତେଣୁ ଏହା ନ୍ୟାୟାଳୟର ଅବମାନନା ନୁହେଁ । ସମ୍ଭବତଃ ଏପରି ଏକ ମାମଲା ଥାଇପାରେ ଯେଉଁଥିରେ ଅବମାନନା କରାଯାଇଥିବା ଆଦେଶ ଦୁଇଟି ଉପାୟରେ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଭାବରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯାଇପାରିବ ଏବଂ ଅଧସ୍ତନ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହାକୁ ସେହି ଉପାୟ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଉପରିସ୍ଥ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଠାରୁ ଭିନ୍ନ ଭାବରେ । ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ, ଏହା କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ଅଧସ୍ତନ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଆଦେଶ ଅମାନ୍ୟ ଉପରିସ୍ଥ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଅବମାନନା ଥିଲା । ସମ୍ଭବତଃ ଏପରି ଏକ ମାମଲା ହୋଇପାରେ ଯେଉଁଠାରେ ଅମାନ୍ୟ ଆକସ୍ମିକ ଅଟେ । ଯଦି ଏପରି ହୁଏ, ତେବେ କୌଣସି ଅବମାନନା ହେବ ନାହିଁ । ତେଣୁ, ଏହି ପ୍ରକାରର ମାମଲାରେ ଯାହା ସ୍ଥାପିତ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ତାହା ହେଉଛି ଅଧସ୍ତନ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଆଦେଶ ବିଷୟରେ ଜାଣିଥିଲେ ଏବଂ ଆଦେଶ ଜାଣି ସେ ଏହାକୁ ଅବମାନନା କରିଥିଲେ । ତେବେ, ଏହି ଜ୍ଞାନ ଏକ ଉତ୍ସରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ଯାହା ପ୍ରାଧିକୃତ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟଥା ପ୍ରାମାଣିକ ହୋଇଥିବ । ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଥିବା ମାମଲାରେ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇନାହିଁ ଯେ ନଭେମ୍ବର 27, 1957 ରେ ଆବେଦନରେ ଦସ୍ତଖତ କରିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି କିଏ କାରଣ ଦସ୍ତଖତ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଥିଲା । ଏହା କୌଣସି ଓକିଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତି-ଦସ୍ତଖତ ହୋଇନଥିଲା, କିମ୍ବା ଅଭିଯୋଗକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ହାଜର ହେବାକୁ କ୍ଷମତାପ୍ରାପ୍ତ ଓକିଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅଦାଲତରେ ଉପସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିଲେ ବୋଲି ଦର୍ଶାଇବା ପାଇଁ କିଛି ନଥିଲା । ଏହା ବ୍ୟତୀତ, ଏହା ଏକ ଶପଥ ପତ୍ର ସହିତ ନଥିଲା । ତେଣୁ, ସେଥିରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା ତଥ୍ୟର ସତ୍ୟତାର କୌଣସି ନିଶ୍ଚିତତା ନାହିଁ । ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ଏହା ଏକ ତାର ବାର୍ତ୍ତା ସହିତ ଥିଲା ଏବଂ ଯଦିଓ ଏହା ଜଣେ ଓକିଲଙ୍କୁ ସମ୍ବୋଧିତ କରାଯାଇଥିଲା, ତଥାପି ଅଭିଯୋଗକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ହାଜର ହେବାକୁ ସେ ଅଧିକୃତ ବୋଲି ସୂଚିତ କରିବା ପାଇଁ କିଛି ନଥିଲା । ଅଧିକନ୍ତୁ, ପ୍ରେରକଙ୍କ କ୍ଷମତା ବିଷୟରେ ଏହା କହିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ଯଦି ତାର ବାର୍ତ୍ତା ଅଦାଲତରୁ କିମ୍ବା ଅଭିଯୋଗକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ହାଜର ହୋଇଥିବା ଜଣେ ଓକିଲଙ୍କଠାରୁ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥାଆନ୍ତା ଏବଂ ଅଭିଯୋଗକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଅଦାଲତ କିମ୍ବା ଓକିଲଙ୍କୁ ସମ୍ବୋଧିତ କରାଯାଇଥାଆନ୍ତା, ତେବେ ଭିନ୍ନ ବିଚାର ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଆନ୍ତା ଏବଂ ଏହା ବିଚାର କରିବା ସମ୍ଭବ ହୋଇଥାଆନ୍ତା ଯେ ଏଥିରେ ଥିବା ସୂଚନାରେ ପ୍ରାମାଣିକତାର ଛାପ ଥିଲା । ଅବଶ୍ୟ, ଆମେ ଏହାକୁ ଏଠାରେ ଆଇନ ଭାବରେ ରଖିବାକୁ ଚାହୁଁନାହୁଁ ଯେ ଜଣେ ଓକିଲ କିମ୍ବା ଓକିଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱାକ୍ଷରିତ ହୋଇଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ତାର ବାର୍ତ୍ତା ସେଥିରେ ଦର୍ଶାଯାଇଥିବା ତଥ୍ୟର ସତ୍ୟତାର ନିଶ୍ଚିତ ଅଟେ ଏବଂ ଏହା ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ ଯେ ଏହା ପ୍ରକୃତରେ ସେହି ଲୋକ ଦ୍ୱାରା ପଠାଯାଇଥିଲା ଯାହାଙ୍କ ନାମ ଏହା ବହନ କରେ । ଏହି ମାମଲାର ବିଷୟବସ୍ତୁକୁ ଅଦାଲତଙ୍କ ବିଶ୍ୱାସ ପାଇଁ ଆଣିବାପାଇଁ ହେଲେ ପକ୍ଷ ତରଫରୁ ଏକ ଶପଥ ପାଠ ଆବଶ୍ୟକ ହେବ । ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଥିବା ତଥ୍ୟ ଉପରେ ଆମେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଯେ ଉପ ବିଭାଗୀୟ ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ୍ ତାର ବାର୍ତ୍ତା ସହିତ ଆବେଦନକୁ ଅଣଦେଖା କରିବାର ଅଧିକାର ରଖିଥିଲେ । ତେଣୁ ଆମେ ବିଚାର କରୁଛୁ ଯେ ତାର ବାର୍ତ୍ତାରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ କରିବାର ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନକୁ ନ୍ୟାୟାଳୟ ର ଅବମାନନା ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବନାହିଁ । ଆମେ ଏହା

ମଧ୍ୟ କହିପାରିବା ଯେ ଅତିରିକ୍ତ ଜିଲ୍ଲା ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ୍ ମାଧ୍ୟମରେ ଉଚ୍ଚନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆଦେଶର ଏକ ନକଲ ପାଇବା ପରେ କେବଳ ପରବର୍ତ୍ତୀ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନକୁ ସ୍ଥଗିତ ରଖାଯାଇ ନଥିଲା, ବରଂ ଦଖଲକୁ ପୁନଃ ବିତରଣ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ରିଟ୍ ମଧ୍ୟ ଜାରି କରାଯାଇନଥିଲା । ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ଦର୍ଶାଇବ ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆଦେଶର ଅବମାନନା କରିବା ଉପ ବିଭାଗୀୟ ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ୍ କିମ୍ବା ଦ୍ଵିତୀୟ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନଥିଲା । ଦଣ୍ଡାଦେଶ ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଜୋରିମାନା ମଧ୍ୟ ତ୍ରୁଟିପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ସେହି ଅନୁଯାୟୀ ରଦ୍ଦ କରାଗଲା ।

ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଗଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

TRANSLATED BY:
Shri Jatadhari Sethi
Translator, High Court of Orissa, Cuttack.